

Megszentelődés

[...] - mivel ő a Szent hívott el titeket - magatok is szentek legyetek egész magatartásotokban, úgy, amint meg van írva: „Szentek legyetek, mert én szent vagyok.” (1 Péter levél 1:15-16)

Az Újszövetségben Pál több helyen is úgy szólítja meg a keresztényeket, mint szentek és szeretettek (pl. Kolossé levél 3:12), de a mai fül számára a „szent” szó már szokatlanul, régimódián cseng, a mindennapi használatból kiveszett. Csak olyan emberek megnevezése, akik különösen példaértékűnek tartott életet éltek, ami manapság elérhetetlennek látszik. Ezért sok embernek nem is igazán célja a megszentelődés.

De jól van ez így? A Biblia épp arról beszél, hogy a szent élet elválaszthatatlan része az Istennel való kapcsolatnak.

Ez pedig az az üzenet, amit tőle hallottunk és hirdetünk nektek, hogy az Isten világosság és nincs benne semmi sötétség. Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele, és a sötétségben járunk, akkor hazudunk és nem cselekszük az igazságot. Ha pedig a világosságban járunk, ahogyan ő maga a világosságban van, akkor közösségünk van egymással, és Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.” (1 János levél 1:5-7)

Isten azért kíván tőlünk szentséget, hogy felkészítsen a Vele való örök közösségre. E nélkül sem most, sem az örökkévalóságban nem lehetne kapcsolatunk azzal, Aki tökéletesen szent. Lényéhez méltón nem csak akkor válunk szentekké, amikor a mennybe jutunk, hanem már itt e földi életben.

A fenti igék (1 János levél 1:5-7; 1 Péter levél 1:15-16) Isten abszolút szentségét és annak szükségét hangsúlyozzák, hogy Ő a **teljes** életünket megítélhesse, megtisztíthassa, és **minden** bűnünktől megszabadíthasson. Egy keresztényt az a lelkiület jellemez, hogy Istenhez hasonlóan ő is szent akar lenni. A megváltás, a megbocsátás és a bűnbánat segít neki abban, hogy a bűn elleni harcot reménységgel vegye fel.

A bűn elleni harc mint a szent élet feltétele

A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre; hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített. (2 Timóteus levél 3:16-17)

A Szentírásból, különösképpen a próféták, Jézus és tanítványai szavaiból és életéből megtudhatjuk, mi a bűn.

Az ember Isten képmására teremtett. Amikor vétkezett, mind maga, mind az Istennel és emberekkel való kapcsolata megromlott. A bűn elválaszt Istentől és önző, magányos élethez vezet.

Ezért használ Jézus nagyon szélsőséges képeket arra, hogy a bűntől irtózzunk és utasítsuk el.

Ha megbotránkoztat (értsd: bűnre visz) téged az egyik kezed, vágd le, mert jobb, ha csonkán mégy be az életre, mint ha két kézzel mégy a gyehennára, az olthatatlan tűzre [...] És ha az egyik szemed botránkoztat meg (visz bűnre) téged, vágd ki, mert jobb, ha fél szemmel mégy be az Isten országába, mint ha két szemmel vetnek a gyehennára [...] (Márk 9:43.47)

Ez nem pusztán Jézus üres figyelmeztetése, hogy félelmet keltsen bennünk, hanem a szellemi

valóság leírása: a bűnök átformálnak, becsapnak, megkeményítenek, megfosztanak az Isten utáni és a jóra való vágytól, elválasztanak Istentől. Emiatt az örök élet elnyeréséhez a tisztaság elengedhetetlen. Pál is ezért szólít fel a bűnök elhagyására a **Kolossé levél 3:5**-ben:

Öljétek meg tehát tagjaitokban azt, ami csak erre a földre irányul: a paráznaságot, a tisztátalanságot, a szenvedélyt, a gonosz kívánságot és a kapzsiságot, ami bálványimádás [...]

A bűn a lelkületben és a gondolatokban kezdődik. A tetteles bűnök gyökerei is ide nyúlnak vissza.

Én pedig azt mondom nektek: aki kívánsággal tekint egy asszonyra, már paráznaságot követett el vele szívében. (Máté 5:28)

Hallottátok, hogy megmondatott a régieknek: Ne ölj! Mert aki öl, méltó arra, hogy ítélkezzenek felette. Én pedig azt mondom nektek, hogy aki haragszik atyjafiára, méltó arra, hogy ítélkezzenek felette, aki pedig azt mondja atyjafiának: Ostoba! - méltó a főtörvényszéki eljárásra; aki pedig azt mondja: Bolond! - méltó a gyehenna tüzére. (Máté 5:21-22)

Sajnos, gyakran a mulasztás bűnét sem bibliai mércével ítélik meg. Többször találkozunk olyan emberekkel, akik lényegtelennek tartják azt a bűnt, ha a testvérekért nem igyekeznek, vagy Isten igéjéről (bibliaolvasás) nem gondolkodnak. Pedig épp ezek a bűnök mutatják nagyon világosan az Istennel való kapcsolat hiányát.

Aki tehát tudna jót tenni, de nem teszi: bűne az annak. (Jakab levél 4:17)

A bűn semmilyen kifogással nem magyarázható.

Emberi erőt meghaladó kísértés még nem ért titeket. Isten pedig hűséges, és nem hagy titeket erőtlően felül kísérteni; sőt a kísértéssel együtt el fogja készíteni a szabadulás útját is, hogy elbírjátok azt viselni. (1 Korinthus levél 10:13)

Már az Ószövetség is elvárja és lehetségesnek látja a bűn feletti győzelmet.

Ekkor azt kérdezte Kaintól az ÚR: Miért gerjedtél haragra és, miért horgasztod le a fejed. Hiszen ha jól cselekszel, emelt fővel járhatsz. Ha pedig nem jól cselekszel, a bűn az ajtó előtt leselkedik, és rád vágyódik, de te uralkodjál rajta. (1 Mózes 4:6-7)

Isten szereti azokat és irgalmaz mindazoknak, akik azért küzdenek, hogy a bűnöket elutasítva Neki adják az életüket. Azokon azonban, akik a bűnt nem képesek bűnnek nevezni (Máté 3:7-8) és gyengeségeikkel szemben elnézőek, Isten haragja van, mert...

Nem az ÚR keze rövid ahhoz, hogy megsegítsen, nem az ő füle süket ahhoz, hogy meghallgasson, hanem a ti bűneitek választottak el titeket Istenetektől, a ti vétkeitek miatt rejtette el orcáját előletek, és nem hallgatott meg. (Ézsaiás 59:1-2)

Tudjuk, hogy Isten minden embert szeret és mindenkit elfogad, aki közeledni szeretne Hozzá, akkor is, ha bűnei még megkötözik. Ismerjük Isten hűségét, hogy Ő senkit sem taszít el, aki Hozzá akar fordulni. Ellenben tudatában kell lennünk annak, hogy a bűnök elválasztanak Tőle. Ne legyen senki közömbös a bűn iránt és ne is játsszon azzal (Zsidó levél 12:16-17)!

A bűnbocsánat nagy ajándék. Fontos, hogy értékét szem előtt tartsuk. Nem tekintjük olcsónak Isten

kegyelmét; Jézus az életét adta azért, hogy megváltson minket a bűnökből. Ezért úgy kell élnünk, mint megváltottaknak, és nem szabad a bűnben maradnunk.

[...] tudván, hogy nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életmódotokból, hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak a véren. (1 Péter levél 1:18-19)

A 32. zsoltár 3-5. verseiben és a Példabeszédek 28:13-ban az áll, hogy a bűn felismerése, megítélése, megvallása a megbocsátáshoz és a szabaduláshoz vezető egyetlen út.

Aki takargatja vétkeit, annak nem lesz jó vége, aki pedig megvallja és elhagyja, az irgalmat nyer. (Példabeszédek könyve 28:13)

Fontos és jó dolog Isten előtt belátnunk a bűneinket, de a valódi bűnbánat jele, ha emberek előtt is világosságra hozzuk azokat. Ha az igazságban élünk, akkor a testvéreink előtt is világosságban kell járnunk.

Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ó: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonzságtól. (1 János levél 1:9)

Valljátok meg azért egymásnak bűneiteket, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok. Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének. (Jakab levél 5:16)

Nemcsak a megtérés napján fontos a bűneinket világosságra hozni, és mindent magunk mögött hagyni, ami a világhoz kötött minket. Keresztényként – ahogyan Jakab írja – meg kell vallanunk egymásnak a bűneinket, és imádkoznunk kell egymásért, hogy megszentelődhessünk. Minden testvérünk iránt mély bizalommal kell lennünk, és azzal a vággyal, hogy úgy akarunk előttük állni, ahogyan Isten előtt állunk. Bizonyosságai akarunk lenni Isten munkájának, amelyet a gyülekezetben végez. A közösség tagjainak bűnbevallásáért igyekezni, és a vallomások tartalmáról a titoktartás kötelezettsége alatt hallgatni, nem egy kifejezetten erre a célra kiképzett lelki gondozó feladata. Ennek a gyakorlatnak semmilyen alapját nem találjuk a Bibliában.

A János 13:2-17-ben, amikor Jézus megmosta tanítványai lábát, példát adott nekik és nekünk arra, hogyan szolgáljunk egymásnak. Bűnösök előtt alázta meg magát, megmutatva ezzel szeretetét. Nekünk is meg kell tanulnunk tőle, hogy a testvérek előtt alázatosak legyünk, képesek legyünk egymás gyengeségeit szeretetben hordozni, és a megszentelődésben növekedve egymást is erre segíteni. Amikor egymásnak szolgálunk, a másik üdvösségét kell szem előtt tartanunk. Arra legyen gondunk, hogy a testvér növekedjen, éretté váljon a hitben, és bűn ne akadályozza az Istennel való kapcsolatában.

Isten minden egyes keresztényt képessé tett arra, hogy támasz legyen a másik számára. Így növekszik a test szent templommá (Efezus levél 2:21). Ez a felelősség az egész gyülekezeté, ezért...

Törekedjetez mindenki iránt a békességre és a szent életre, amely nélkül senki sem látja meg az Urat. (Zsidó levél 12:14)

Utolsó módosítás: 2011.10.21.